

ось він думає
торкає пальцями деревини
мені більше ніколи не
слухати її сні
вона більше ніколи не скаже
торкаючись вустами шиї
я тебе чую
я тебе розумію

4

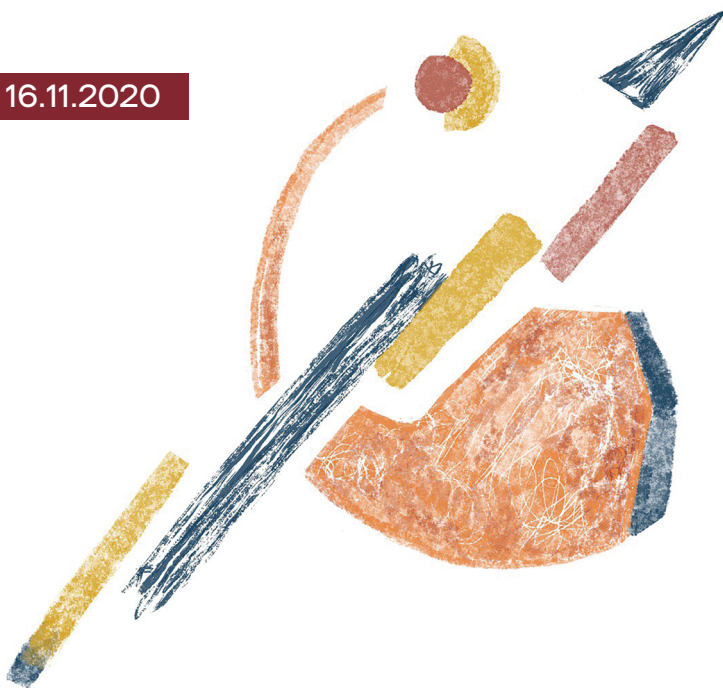

він сумує
вдень малює її портрет
закривається від усіх в підземеллі стін
оп якби можна було би
Експеримент
він би поді зайвого не говорив
він би мовчав
доки вона викричить біль до дна
він би забув як вимовити слова
ті що убили її
знесли з лиця землі
ті що забрали поді і дерево
і плід
ті що спалили коріння його допла
ті що й досі дзвенять
неначе густа імла

ось він думає і з-під пальців його на світ
пробивається в кожному розчерку її сміх
він малює її й цій тіні говорить
привіт
Тінь мовчить

якби ж то і він зумів

16.11.2020

інколи видається
всі слова з мене вже вийшли і лишили мене
німою
і я споглядаю дні
нескінченні тягучі довгі проведені в тиші
я не можу вимовити прийдешнього не можу
виговорити колишнього
я сиджу на камені камінь зі мною мовчить

24

інколи видається
хробаки виїли мені серце
і серце тепер бездонне і темне
і в ньому нічого немає окрім туги
воно не ворухиться
ні сенсу немає ні смислу ані снаги
я сиджу і повторюю
не руш мої кордони і береги
втім пізно
в мені не лишилось кордонів і берегів

ось тиха вервечка слів
як приречені вівці
ідуть та ідуть
і жодне не дійсне
і жодне не є справжнім
любов замала для любові
і сила є більша за силу
і крихкість тендітніша
й ніжність ніжніша за слово
дозиметр літер і звуків
не знає й нічого не чує
і біль замалий для любові
й любов завелика для серця
і серце є більшим за тіло
і тіло не тіло а всесвіт
і весь він вміщається в прірву
всередині райдужки ока

і око належить людині

чоловік без імені і лиця
слухає як дощ іде без кінця
слухає як пам'ять лягає до рук
слухає ніжність смакує її на звук
наче це увертюра без обмежень і заборук
наче метроном відбиває і серця стук

соло ніжності звучить і звучить і звучить
чоловікові здається що ця нескінченна мить
розтягнена у повітрі часі і просторі
стає невагомою втім неосяжного розміру
її подовжені паузи є особливо гострі
наче хтось нанизає їх костуром
у серце просто

50

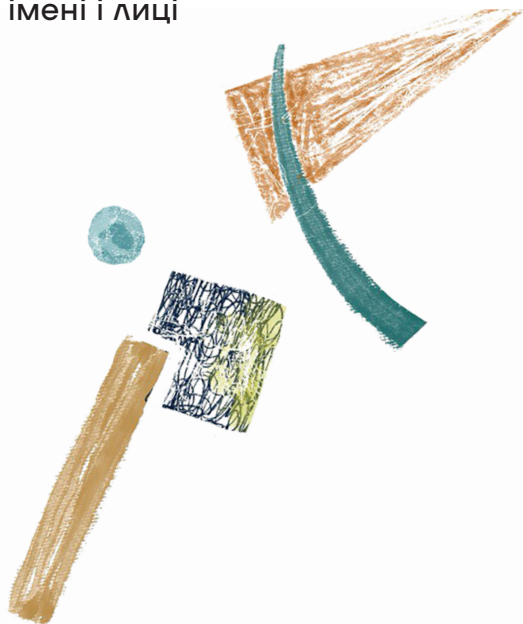

і ламаючи звичний хід подій і тактів
музика здобуває звуки з усіх галактик
переходить від зумера до хрипу
зводить нанівець усе що начебто слід
стримувати
переналаштовує серцеві ритми
дні звільняє від чергової гонитви
збирає пам'яті усі крихти
раз у раз посеред туманів вологи і сумнівів
ім'я чоловіка змінюється

набирає незбагненної чіткості
ось йому ввижаються всі невідомі звуки
ось в повітрі танцюють глибокочорні круки
ось він хилляє засіб від безсоння або розлуки
і завмирає
руки
поркнувшись обличчя
щезають в сутінковому молоці
Господи
питає він тихо
чому не забуваються саме ці
чому досі здається що рука в руці
Господь посміхається в спину
чоловікові при імені і лиці

17.11.2019

десь вона ходить
жінка у якої светр завжди спадає з одного
плеча
у якої всі двері відмикаються без ключа
яка розрізає поглядом пластуватий туман
наче шматки різдвяного пирога
відрізняє істинне почуття від сурогату
ненароком з'являється в темряві мов свіча
і промовляє кожним словом начебто
здобуваючи печать
сили в тобі стане щоби вголос назвати страх
що не дає розслабитись ані в днях ні в ночах

52

десь вона ходить
жінка що на мереживо переплела слова які
мушили вбити
та що торкається каменя і він починає
любити
та що в тумані розводить воїнів після битви
і промовляє молитви за живими і вбитими
і особливо за тими хто у постійній гонитві
збиває серцеві ритми

я обертаюся
голос чи може здалося
рокіт музичних спазмів з машини що на
узвозі
цокіт її підборів чи тиха нічна хода
чи мерехтіння блискіток на ключиці
жінко ти іще прийдеш
де та твоя мета
можеш ще раз до світанку мені наснитись
све́тр твій і досі спадає з твого плеча

десь вона ходить
і зовсім не поміча
мене
я прислухаюсь до кожної нанодрібниці
не омини
бо без тебе суцільна печаль

